

בְּהַאי עֲלָמָא, דְּאַתְעֵסֶק בְּכָלְל וּפְרָט, בְּרַגְשׁ
בְּהַאי עֲלָמָא אִיהוּ כָלְל וּפְרָט. תְּקוּנָא דְּהַאי
עֲלָמָא, אִיהוּ כָלְל וּפְרָט. בְּגִין כֵּן, רַאשִׁיתָא
דְּכֻלָּא, לְמַנְדַּע דְּאִית שְׁלִיט וְדִינָן עַל עֲלָמָא,
וְאִיהוּ רַבּוּן כָּל עֲלָמִין. וּבְרָא לִיה לְבַר נֶשׁ
מַעֲפָרָא, וְנִפְח בְּאַפּוּי נִשְׁמָתָא דְּחַיִּי, וְדָא אִיהוּ
בְּאוּרַח כָּלְל.

תְּקוּנָא שֶׁל הָעוֹלָם הַזֶּה הוּא כָּלְל
וּפְרָט. מִשּׁוּם כֵּן, רַאשִׁית הַכֹּל -
שֵׁשׁ לְדַעַת שֵׁשׁ שְׁלִיט וְדִין עַל
הָעוֹלָם, וְהוּא רַבּוּן כָּל הָעוֹלָמִים,
וּבְרָא אֶת הָאָדָם מִן הָעֶפֶר, וְנִפְח
בְּאַפּוּי נִשְׁמַת חַיִּים, וְזֶהוּ בְּדִרְבָּךְ
כָּלְל.

בְּשִׁיצָאוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם לֹא הָיוּ
מִפְרִיָּם אֶת הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא.
כִּינּוּן שֶׁבָא מִשָּׁה אֲלֵיהֶם, לְמַד
אוֹתָם מִצְוֵה רַאשׁוֹנָה זוֹ, שֶׁכְּתוּב
וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי ה' אֱלֹהֵיכֶם
הַמוֹצִיא אֶתְכֶם וְגו'. וְאֶלְמָלָא
מִצְוֵה זוֹ, לֹא הָיוּ יִשְׂרָאֵל מְאֲמִינִים
בְּכָל אוֹתָם נִסִּים וּגְבוּרוֹת שֶׁעָשָׂה
לָהֶם בְּמַצְרַיִם. כִּינּוּן שֶׁיִּדְעוּ מִצְוֵה
זוֹ בְּדִרְבָּךְ כָּלְל, נַעֲשׂוּ לָהֶם נִסִּים
וּגְבוּרוֹת.

וְלִסוּף אַרְבַּעִים שָׁנָה,
שֶׁכָּשֶׁהִשְׁתַּדְּלוּ בְּכָל אוֹתָן מִצְוֹת
שֶׁל הַתּוֹרָה שֶׁלְמַד אוֹתָם מִשָּׁה,
כִּינּוּן אוֹתָן שְׁנוּהֲגוּת בְּאַרְצָן וּבֵין
אוֹתָן שְׁנוּהֲגוּת בְּחוּץ לְאַרְצָן, אִז
לְמַד אוֹתָם בְּדִרְבָּךְ פְּרָט. זֶהוּ
שֶׁכְּתוּב (דְּבָרִים ד') וַיִּדְעַת הַיּוֹם
וְהַשְּׁבוֹת אֶל לְבָבְךָ. הַיּוֹם דְּוָקָא,
מָה שְׁלֹא הִזְיָה רְשׁוּת מִקְדָּם לְכַן.
כִּי ה' הוּא הָאֱלֹהִים - זֶה בְּדִרְבָּךְ
פְּרָט. בְּדַבְּרֵי זֶה כִּמְהָ סוּדוֹת
וּסְתָרִים יֵשׁ בּוֹ, וְזֶה וְאוֹתוֹ
שֶׁבִּהְתַּחֲלָה הַכֹּל דְּבַר אַחַד, זֶה
בְּכָלְל וְזֶה בְּפְרָט.

וְאִם תֵּאמַר, הֲרִי כְּתוּב (מִשְׁלֵי א)
יִרְאֵת ה' רַאשִׁית דַּעַת - הַתְּרוּץ,
זֶה בְּדִרְבָּךְ פְּרָט לְדַעַת מִי הִיא יִרְאֵת
ה'. וְאַף עַל גַּב שֵׁשׁ לְאָדָם לִירָא
מִמֶּנּוּ עַד שְׁלֹא יִדַּע, אֲבָל כָּאֵן
כְּתוּב רַאשִׁית דַּעַת, לְדַעַת אוֹתוֹ
שֶׁהָרִי הוּא רַאשִׁית, לְדַעַת אוֹתוֹ
בְּדִרְבָּךְ פְּרָט.

כִּינּוּן מִצְוֵה רַאשׁוֹנָה לְהַפִּיר אֶת
הַקְּדוּשׁ בְּרוּךְ הוּא בְּכָלְל וּפְרָט,
בִּהְתַּחֲלָה וּבְסוּף, וְסוּד זֶה - (יִשְׁעִיָּה
מ"ד) אֲנִי רַאשׁוֹן וְאֲנִי אַחֲרוֹן. אֲנִי

בְּרַגְשׁ נִפְקוּ יִשְׂרָאֵל מִמַּצְרַיִם, לֹא הָיוּ יִדְעֵי לִיה
לְקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא כִּינּוּן דְּאַתָּא מִשָּׁה
לְגַבְיֵיהוּ, פְּקוּדָא קְדָמָא דָּא אוּלִיף לוּן,
דְּכְתִיב, וַיִּדְעַתֶּם כִּי אֲנִי יי' אֱלֹהֵיכֶם הַמוֹצִיא
אֶתְכֶם וְגו'. וְאֶלְמָלָא פְּקוּדָא דָּא, לֹא הָיוּ
יִשְׂרָאֵל מְהִימְנִין, בְּכָל אֵינּוּן נִיִּסִּין וּגְבוּרָן
דְּעַבְד לוּן בְּמַצְרַיִם. כִּינּוּן דִּידְעוּ פְּקוּדָא דָּא
בְּאוּרַח כָּלְל, אֲתַעֲבִידוּ לְהוּן נִסִּין וּגְבוּרָן.

וְלִסוּף אַרְבַּעִין שָׁנִין, דְּקָא אֲשִׁתְּדְלוּ בְּכָל אֵינּוּן
פְּקוּדֵין דְּאוּרֵייתָא, דְּאוּלִיף לוּן מִשָּׁה,
כִּינּוּן אֵינּוּן דְּמִתְנַהֲגֵי בְּאַרְעָא כִּינּוּן דְּמִתְנַהֲגֵי
לְבַר מְאַרְעָא, כִּינּוּן אוּלִיף לוּן בְּאוּרַח פְּרָט,
הַדָּא הוּא דְּכְתִיב, (דְּבָרִים ד') וַיִּדְעַת הַיּוֹם וְהַשְּׁבוֹת
אֶל לְבָבְךָ, הַיּוֹם דִּיִּיקָא, מָה דְלָא הָוָה רְשׁוּ
מִקְדָּמַת דְּנָא. כִּי יי' הוּא הָאֱלֹהִים, דָּא בְּאוּרַח
פְּרָט, בְּמִלָּה דָּא, כִּמְהָ רְזִין וְסְתָרִין אִית בָּהּ.
וְדָא, וְהַהוּא דְּקְדָמִיתָא, כִּלָּא מִלָּה חָדָא, דָּא
בְּכָלְל, וְדָא בְּפְרָט.

וְאִי תִימָא, הָא כְּתִיב, (מִשְׁלֵי א') יִרְאֵת יי' רַאשִׁית
דַּעַת. תִּירוּצָא, דָּא בְּאוּרַח פְּרָט, לְמַנְדַּע
מָאֵן אִיהוּ יִרְאֵת יי'. וְאַף עַל גַּב דְּאִית לִיה לְבַר
נֶשׁ לְדַחֲלָא מְנִיָּה, עַד לֹא יִנְדַּע, אֲבָל הָכָא
כְּתִיב רַאשִׁית דַּעַת, לְמַנְדַּע לִיה דְּהָא אִיהוּ
רַאשִׁיתָא, לְמַנְדַּע לִיה בְּאוּרַח פְּרָט.

בְּגִין כֵּן, פְּקוּדָא קְדָמָא לְמַנְדַּע לִיה לְקוּדְשָׁא
בְּרִיךְ הוּא בְּכָלְל וּפְרָט, בְּרִישָׁא וּבְסוּפָא.

ראשון בכלל, ואני אחרון בפרט. והכל בכלל אחד וסוד אחד. כיון שיידע את זה בכלל, ישלים את כל איבריו, ומי הם? מאתים ארבעים ושמונה מצוות, שהם מאתים ארבעים ושמונה איברי האדם. כיון שהשתלם בהם על זה בכלל, אז ידע בדרך פרט, שזה הוא רפואה לכלם, וידע את כל ימות השנה שמתחברים לתת רפואה לכל האיברים.

ואם תאמר, כל ימות השנה איך נותנים רפואה לכל האיברים? ודאי כך הוא למעלה ולמטה. השנה והימים שלה נותנים רפואה לכל האיברים, למעלה ולמטה, ^(בזמן) שהאיברים מריקים ברכות לימות השנה, ואז רפואה וחיים תלויים עלינו מלמעלה ומתמלאים מהכל. מי גרם להם? ימות השנה. אף כך גם למטה, כשאדם ישלים את גופו באותן מצוות התורה, אין לה כל יום שלא בא להתברך ממנו, וכשהם מתברכים ממנו, אז חיים ורפואה תלויים עליו מלמעלה. מי גרם לו? אותם ימות השנה. ימות השנה, כמו שמתברכים מלמעלה מסוד של אדם, כך גם מתברכים למטה מסוד של אדם.

אשריהם ישראל בעולם הזה, באותם מצוות התורה, שנקראים אדם, שכתוב (יחזקאל לד) אדם אתם. אתם קרויים אדם, ואמות העולם לא קרויים אדם. ומשום שישראל נקראו אדם, יש להם להשתדל באותן מצוות התורה להיות הכל אחד בסוד של אדם.

כשנתן הקדוש ברוך הוא תורה לישראל על הר סיני, דבר ראשון הוא אנכי. אנכי עולה לסודות

ורזא דא ^(ישעיה מ"ד) אני ראשון ואני אחרון. אני ראשון בכלל, ואני אחרון בפרט. וכלא בכללא חדא, ורזא חדא. כיון דינדע דא בכלל, ישלים כל שייפוי. ומאן אינון מאתים ושמונה וארבעים פקודין, דאינון מאתים ושמונה וארבעים שייפין דבר נש. כיון דאשתלים בהו על האי בכלל, כדין ינדע באורח פרט, דדא איהו אסוותא לכהו, וינדע כל יומי שתא, דמתחברן למיהב אסוותא לכל שייפין.

ואי תימא, כל יומי שתא, היך יהבין אסוותא לכל שייפין. ודאי הכי הוא עילא ותתא, שתא ויומי דיליה, יהבין אסוותא לכל שייפין עילא ותתא, ^(בזמנא) דשייפין אריקו ברפאן ליומי שתא כדין אסוותא וחיין תליין עלן מלעילא, ואתמליין מכלא. מאן גרים לון. יומי שתא.

אזך הכי נמי לתתא, כד בר נש ישלים גופיה באינון פקודין דאורייתא לית לה כל יומא דלא אתייתא לאתברכא מניה, וכד אינון אתברכאן מניה, כדין חיין ואסוותא תליין עליה מלעילא. מאן גרים ליה. אינון יומי שתא. יומי שתא, כמה דאתברכאן מלעילא מרזא ^(דף כ"ה ע"ב) דאדם. הכי נמי אתברכאן מתתא מרזא דאדם.

זבאין אינון ישראל בהאי עלמא, באלין פקודין דאורייתא, דאקרון אדם, דכתיב, ^(יחזקאל ל"ד) אדם אתם. אתם קרויים אדם, ועובדי כוכבים ומזלות לא אקרון אדם. ובגין דישראל אקרי אדם, אית לון לאשתדלא באינון פקודין דאורייתא, למיהוי כללא חד, ברזא דאדם.

כד יהב קדשא בריך הוא אורייתא לישראל על טורא דסיני, מלה קדמא

איהו אנכי, אנכי סלקא לרזין (עלמין) סגיאין. והכא איהו רזא דפקודא קדמאה, למנדע ליה בכללא. בגין דכתיב אנכי, הא קא רמיז, דאית אלהא שליטא עלאה (דאיהו) על עלמא, כמה דאת אמר (דברים ד') כי יי אלהיך אש אוכלה הוא, פקודא קדמאה בכלל. בפרט: בגין דכתיב, ה' אלהיך דא פרט, ודא כלל ופרט, פקודא קדמאה, דאצטרין למנדע ברישא ובסופא, כמה דאוקימנא. (ע"כ רע"א מהימנא).

וידבר משה כן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקוצר רוח. (שמות ו') מאי מקוצר רוח. אמר רבי יהודה, דלא הוו נפיש, ולא הוו לקיטי רוחא. אמר רבי שמעון, מקוצר רוח: דעד לא נפק יובלא, למיהב לון נפישו. ורוח בתראה, עד לא שלטא למעבד נימוסי, וכדין הוה עאקו דרוחא. מאן איהו רוח בתראה דקאמרן. (נ"א דעד לא יתב ליה יובלא ברבא על האי רוחא לאתקיימא נפש תתאה ולא שלטא האי רוח על נפש אלא כד אתברכא מיובלא ברין ויהא רוחא ומאן איהו רוח, דא יעקב, דכתיב ותחי רוח יעקב וגו').

הא חזי, כתיב (שמות ו') הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים, מאי ואני ערל שפתיים. והא בקדמיתא כתיב (שמות ד') לא איש דברים אנכי וגו' כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, וקודשא בריך הוא הוה אותיב ליה, (שמות ד') מי שם פה לאדם וגו', והוא אמר (שמות ד') ואנכי אהיה עם פיך, סלקא דעתך דלא הוה פן, והשתא אמר ואני ערל שפתיים, אי הכי, אן הוא מלה דאבטח ליה קדשא בריך הוא בקדמיתא.

א"א רזא איהו, משה קלא, ודבור דאיהו מלה דיליה, הוה בגלותא, והוה איהו אטים לפרשא מלין, ובגין דא אמר, ואיך

(ועלמותו) רבים, וכאן הוא סוד של מצוה ראשונה להפיר אותו בכלל. משום שכתוב אנכי, הרי רומז שיש אלוה שליט עליון (שהוא) על העולם, כמו שנאמר פי ה' אלהיך אש אוכלה הוא, מצוה ראשונה בכלל. בפרט, משום שכתוב (בראשית כא) ה' אלהיך. זה פרט, וזה כלל ופרט, מצוה ראשונה, שצריך לדעת בראש ובסוף כפי שבארנו. (ע"כ רע"א מהימנא).

וידבר משה פן אל בני ישראל ולא שמעו אל משה מקצר רוח. מה זה מקצר רוח? אמר רבי יהודה, שלא היו נחים ולא היו אוספים לתוכם רוח. אמר רבי שמעון, מקצר רוח - שעדין לא יצא יוכל לתת להם מנוחה. ורוח אחרונה עדין לא שלטה לעשות מנהגם, ואז היו בצרות של רוח, מועקה של רוח. מיהו? רוח אחרונה, כמו שאמרנו. (שער שלא נתן היובל ברבא על הרוח הוה להתקיים הנפש התחתונה, ולא שולטת הרוח הוה על הנפש אלא כאשר מתברכת מהיובל, אז תקיה רוח. ומי היא הרוח הוה? יעקב, שכתוב ותחי רוח יעקב וגו').

בא ראה, כתוב הן בני ישראל לא שמעו אלי ואיך ישמעני פרעה ואני ערל שפתיים. מה זה ואני ערל שפתיים, והרי בתחלה כתוב לא איש דברים אנכי וגו' כי כבוד פה וכבוד לשון אנכי, והקדוש ברוך הוא היה משיב לו, מי שם פה לאדם וכי, והוא אמר ואנכי אהיה עם פיך, התעלה על דעתך שלא היה כן? ועתה אומר ואני ערל שפתיים, אם כן, איפה הדבר שהבטיח לו הקדוש ברוך הוא בראשונה?

א"א סוד הוא. משה הוא קול, והדבור שהוא הדבור שלו היה בגלות, והוא היה אטום מלפרש דברים, ומשום כן אמר ואיך

יִשְׁמְעֵנִי פְרַעָה, בְּעוֹד דְּמַלְּה דִּילִי אִיהִי
בְּגִלוּתָא דִּילִיָּה, דְּהָא לִית לִי מְלָה. הָא אֲנָא
קָלָא מְלָה גֵרַע, דְּאִיהִי בְּגִלוּתָא, וְעַל דָּא, שְׁתַּף
קְדָשָׁא בְּרִיף הוּא לְאַהֲרֹן בְּהִדְיָה.

תָּא חֲזִי, כֹּל זְמַנָּא דְדַבּוּר הוּא בְּגִלוּתָא, קָלָא
אֶסְתַּלַּק מִנִּיה, וּמְלָה הוּא אֲטִים בְּלֹא קוּל,
כֹּד אֲתָא מִשָּׁה, אֲתָא קוּל. וּמִשָּׁה הוּא קוּל
בְּלֹא מְלָה, בְּגִין דְּהוּא בְּגִלוּתָא, וְכֹל זְמַנָּא
דְדַבּוּר הוּא בְּגִלוּתָא, מִשָּׁה אֲזִיל קָלָא בְּלֹא
דַּבּוּר, וְהָכִי אֲזִיל עַד דְּקָרִיבוּ לְטוּרָא דְסִינַי,
וְאֲתִיְהִיבַת אֲוִרֵיִתָּא, וּבַהֲהוּא זְמַנָּא, אֲתַחֲבַר
קָלָא בְּדַבּוּר, וּכְדִין מְלָה מְלִיל, הָדָא הוּא
דְכִתְיִב, (שְׁמוֹת כ') וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶת כָּל הַדְּבָרִים
הָאֵלֶּה. וּכְדִין, מִשָּׁה אֲשַׁתְּכַח שְׁלִים בְּמְלָה
כְּדָקָא יְאוּת, קוּל וְדַבּוּר כְּחָדָא בְּשְׁלִימוּ.

וְעַד דָּא מִשָּׁה אֲתַרְעִים, דְּמְלָה גֵרַע מִנִּיה, כֹּר
הֵהוּא זְמַנָּא דְמְלִילַת לְאַתְרַעְמָא עֲלוּי,
בְּזְמַנָּא דְכִתְיִב, (שְׁמוֹת ו') וּמָאֵז בְּאֲתִי אֶל פְּרַעָה
לְדַבֵּר בְּשִׁמּוֹךְ, מִיַּד (שְׁמוֹת ו') וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל
מִשָּׁה. תָּא חֲזִי דְהָכִי הוּא דְשָׂרָא מְלָה לְמְלָלָא
וּפְסַק לָהּ, בְּגִין דְעַד לָא מָטָא זְמַנָּא דְכִתְיִב
וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וּגְוִי. וּפְסַק וְאֲשָׁלִים קָלָא, הָדָא
הוּא דְכִתְיִב וַיֹּאמֶר אֲלֵיו אֲנִי ה'. בְּגִין דְדַבּוּר
הוּא בְּגִלוּתָא, וְלֹא מָטָא זְמַנָּא לְמְלָלָא. (וְתָא חֲזִי)
בְּגִינִי כֹף, מִשָּׁה לָא הוּא שְׁלִים מְלָה
בְּקְדָמִיתָא, (דְּהָכִי אֲתַחֲבַר) דְּאִיהוּ קוּל, וְאֲתִי
בְּגִין דַּבּוּר, לְאַפְקָא לִיה מִן גְּלוּתָא. כִּיּוֹן דְנִפְק
מִן גְּלוּתָא, וְאֲתַחֲבַרוּ קוּל וְדַבּוּר כְּחָדָא בְּטוּרָא
דְסִינַי, אֲשַׁתְּלִים מִשָּׁה וְאֲתַסִּי, וְאֲשַׁתְּכַח כְּדִין
קוּל וְדַבּוּר כְּחָדָא בְּשְׁלִימוּ.

תָּא חֲזִי, כֹּל יוֹמִין דְּהוּא מִשָּׁה בְּמִצְרַיִם, דְּכָעָא
לְאַפְקָא מְלָה מִן גְּלוּתָא, לָא מְלִיל מְלָה,
דְּאִיהוּ דַּבּוּר. כִּיּוֹן דְנִפְק מִן גְּלוּתָא, וְאֲתַחֲבַר

יִשְׁמְעֵנִי פְרַעָה, בְּעוֹד שְׁהַדְּבַר שְׁלִי
הִיא בְּגִלוּת שְׁלוֹ, שְׁהָרִי אֵין לִי
דְבַר. הָרִינִי קוּל דְבַר גֵּרוּע, שְׁהִיא
בְּגִלוּת, וְלִכֹּן שְׁתַּף הַקְדוּשׁ בְּרוּף
הוּא עֲמוֹ אֶת אֲהֲרֹן.

כָּא רָאָה, כֹּל זְמַן שְׁהַדְּבוּר הִיָּה
בְּגִלוּת, הַקּוּל הַסְתַּלַּק מִמֶּנּוּ,
וְהַדְּבוּר הִיָּה אֲטוּם בְּלִי קוּל.
כְּשָׂא מִשָּׁה כָּא הַקּוּל, וּמִשָּׁה הִיָּה
קוּל בְּלִי דַּבּוּר, מִשׁוּם שְׁהִיָּה
בְּגִלוּת, וְכֹל זְמַן שְׁהַדְּבוּר הִיָּה
בְּגִלוּת, מִשָּׁה הַלֵּף בְּקוּל בְּלִי
דַּבּוּר, וְכֹף הַלֵּף עַד שְׁקָרְבוּ לְהַר
סִינַי וְנִתְּנָה תּוֹרָה, וּבְאוֹתוֹ זְמַן
הִתְחַבַּר קוּל בְּדַבּוּר, וְאֵז הַדְּבַר
דַּבֵּר, זְהוּ שְׁכַתּוּב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים
אֶת כָּל הַדְּבָרִים הָאֵלֶּה. וְאֵז מִשָּׁה
נִמְצָא שְׁלֵם בְּדַבֵּר כְּרִאוּי, קוּל
וְדַבּוּר אֶחָד בְּשְׁלֵמוֹת.

וְעַד כֹּף מִשָּׁה הִתְרַעַם, שְׁהַדְּבוּר
נִגְרַע מִמֶּנּוּ, כֹּרְט לְאוֹתוֹ זְמַן
שְׁדַבְּרָה לְרַגּוֹ עֲלָיו, בְּזְמַן שְׁכַתּוּב
וּמָאֵז בְּאֲתִי אֶל פְּרַעָה לְדַבֵּר
בְּשִׁמּוֹךְ, מִיַּד - וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים אֶל
מִשָּׁה. כָּא רָאָה שְׁכָף הוּא,
שְׁהִתְחִיל דְבַר לְדַבֵּר וּמְפָסִיק
אוֹתוֹ, מִשׁוּם שְׁעַדִּין לֹא הִגִּיעַ זְמַן
שְׁכַתּוּב וַיְדַבֵּר אֱלֹהִים וּגְוִי. וּפְסַק
וְהַשְׁלִים הַקּוּל. זְהוּ שְׁכַתּוּב וַיֹּאמֶר
אֲלֵיו אֲנִי ה'. מִשׁוּם שְׁהַדְּבוּר הִיָּה
בְּגִלוּת וְלֹא הִגִּיעַ זְמַן לְדַבֵּר. וּבָא

רָאָהוּ

מִשׁוּם כֹּף מִשָּׁה לֹא הִיָּה שְׁלֵם
בְּדַבֵּר בְּתַחֲלָה, וּשְׁכָף נִרְאָהוּ שְׁהוּא
קוּל, וּבָא בְּשִׁבִיל דַּבּוּר לְהוֹצִיא
אוֹתָהּ מִן הַגְּלוּת. כִּיּוֹן שְׁיִצָּא מִן
הַגְּלוּת וְהִתְחַבְּרוּ קוּל וְדַבּוּר
כְּאֶחָד בְּהַר סִינַי, הַשְׁתַּלֵּם מִשָּׁה
וּנִרְפָּא, וּנִמְצָא אֵז קוּל וְדַבּוּר
כְּאֶחָד בְּשְׁלֵמוֹת.

כָּא רָאָה, כֹּל הַיָּמִים שְׁהִיָּה מִשָּׁה
בְּמִצְרַיִם שְׁרַצָּה לְהוֹצִיא הַדְּבוּר
מִן הַגְּלוּת, לֹא דַּבֵּר דְבַר שְׁהוּא
דַּבּוּר. כִּיּוֹן שְׁיִצָּא מִן הַגְּלוּת